

“Bewegende klanken (G.L.I.M.)” – elektronische compositie (16’)

Project voor 5-12-jarigen (2006-2007) in opdracht van MUSICA

Concept-tekst

Deze compositie, een opdracht van impulscentrum MUSICA, moest als basis dienen voor workshops rond improvisatie, dans, theater voor 5 tot 7-jarigen én voor 8 tot 12-jarigen. Daarom opteerde ik voor een tweedelige structuur waarvan de eerste 4 minuten voor de jongste en de laatste 12 minuten voor de oudsten zullen dienen tijdens de workshops.

Beide delen lopen naadloos in elkaar over en vormen verschillende etappes in hetzelfde muzikale traject.

De compositie wordt letterlijk opgevat als een “traject”, en start als een muzikale pendant van de “camerman” die met de camera op de schouder rondwandelt (“bewegende klanken”). Je hoort diens voetstappen en ademhaling, net zoals de omgevingsgeluiden. Dit “externe” traject wordt hoe langer hoe abstracter, alsof het externe, tastbare parcours geïnterioriseerd wordt tot een surrealistisch droomtraject, dat in die tweede fase vooral door middel van klankassociaties zal gestuurd worden (bv: waterdruppels worden voetstappen...).

In de loop van dit traject zullen de klanken een toenemende mate van “verwerking” (en dus abstractie) ondergaan, zodat in het eerste deel de “abstractie” beperkt blijft en de klanken herkenbaar genoeg zullen zijn om door de kleinsten opgepikt te kunnen worden tijdens de workshop. Anderzijds zal de grotere muzikale uitdaging, door die toename in “abstractie” in het tweede deel, ook de groep oudere kinderen kunnen prikkelen.

DEEL I (ca 4 minuten, voor de jongsten)

Vertrekpunt: de “camerman” loopt met de camera door het (klanken)bos; je hoort zowel zijn ademhaling als zijn voetstappen als het omgevingsgeluid; het betreft hier uiteraard geen echte camerman: de muziek vervangt immers het beeld.

Twee elementen zullen centraal staan: de stem (vertrekkend vanuit de ademhalingsgeluiden) en het percussieve (vertrekkend vanuit de voetstappen); de jongeren kunnen tijdens de workshops uitgenodigd/gestimuleerd worden door de docenten om het muzikale weefsel te “verrijken” door (of als uitgangspunt te nemen voor) het gebruik van hun eigen stem en elementaire percussie-instrumenten (of zelfs gewoon hun voeten en handen). Daar de muziek zal evolueren naar een ritmische stuwende ondergrond waarboven allerlei stemgeluiden (ademhaling, fluisteren, spreken, ...) en omgevingsgeluiden te horen zijn, kunnen de jongeren ook in twee groepen onderverdeeld worden, waar één groep rond die ritmische stuwering werkt en de andere groep rond het gebruik van de stem.

DEEL II (ca. 12 mintuen, voor de ouderen)

Vanuit die twee elementen (stem – ritme) vertrekt in het tweede deel een traject dat op basis van klank-associaties en contrasten een minder rationeel-logisch traject aflegt, en dat op muzikaal vlak ook net iets abstracter en rijker is dan wat voorafging. Daar waar in het eerste deel vooral heel concrete geluiden gebruikt worden, zullen nu ook abstractere en meer bewerkte klanken voorkomen. Een groter palet aan “emoties” zal worden aangesproken, er zullen snellere wissels in muzikale sfeer plaatsgrijpen. Dit alles moet onder meer “lichamelijk” gerichte interacties door de participanten stimuleren (beweging/dans), naast het gebruik van woord/tekst (de klanken kunnen associaties oproepen bij de jongeren, die in woorden gevangen kunnen worden en die op bepaalde manieren in het muzikale weefsel kunnen ingepast worden, door ze bvb te fluisteren, of op bepaalde manieren te scanderen, of enkel de medeklinkers ervan uit te spreken, of ...). Door muzikale “sferen” met elkaar af te wisselen kan ook gewerkt worden op interacties en confrontaties tussen (subgroepen van) de participanten (groep A staat voor “angst”, groep B voor “blijdschap”, ...).

Beide delen zijn autonoom, en kunnen afzonderlijk aangewend worden in de workshops. Tegelijkertijd zijn het twee aansluitende hoofdstukken in hetzelfde verhaal, en kunnen ze dus ook na elkaar afgespeeld worden, al dan niet met de participatie van de verschillende leeftijdsgroepen.

Stefan Prins, 2006